

1

Toen alles achter de rug was op mijn vaders begrafenis heb ik ter ere van hem een enorm vuur aangestoken van op elkaar gestapelde appelkratten, kapotte meubels en stukken omgeval-
len boom. De brandstapel torende boven het verwilderde stukje grond uit dat ik de vuurtuin noem, en laaide, hoog op in de schemerige namiddag, te fel om nog te stoppen. Op het gazon beneden hapte mijn familie naar lucht als vissen op het droge. Ze klauwden in hun gezichten als schreeuwers van Edvard Munch, als gestoorde junks. Het rouwende gezelschap stroomde jammerend in hun designkleding het huis uit, als door vlammen verlichte spoken.

Mijn stiefvader Lowell Baxter, pinboy op leeftijd, voormalig tv-ster maar inmiddels uitgerangeerd, stond verbijsterd en met holle ogen op zijn benen te zwaaien als iemand die na een lange slaap op de verkeerde plek is wakker geworden. Hannah, mijn moeder, lag in al haar creditcardweelde verformfaaid als een pasgeboren veulen in het natte gras. Ze klampte zich vast aan

haar kleren, snikte hevig, maar deed geen moeite om op de been te komen. Ik betwijfel of ze nog wist hoe dat moest, met die loden schuldenlast om haar nek.

Ik had ze kunnen filmen, hun ellende kunnen vastleggen om het later nog eens terug te zien, maar ik heb het niet gedaan. Ik heb gedaan wat mijn enige en beste vriend Thurston altijd zei: ik heb genoten van het moment, omdat het moment zelf meer dan genoeg was. Ik heb afstand gehouden en naar hun ellende gekeken terwijl ik met handenvol papier de vlammen gaande hield.

Ik vroeg me af of ze ooit nog een mond tegen me open zouden doen. Ik heb er altijd naar verlangd dat Hannah en Lowell een keer hun mond dicht zouden houden.

Toen mijn vader in de verbrandingsoven lag, gedroegen ze zich niet zo. Het speet ze geen van beiden om hem te zien gaan. Eraan vooraf werd in het crematorium een dienst voor hem gehouden. Ernest Toby Jones, een van de rij wachtende doden. Lowell bespeelde de zaal in een strakzittend pak en Hannah droeg een grote donkere zonnebril om haar gebrek aan tranen te verbergen en zwarte hoge hakken met rode zolen in dezelfde kleur als haar lippenstift. In plaats van emoties showde mijn moeder bij dit soort gelegenheden liever opzienbarende accessoires.

Ik kon de gedachte niet verdragen dat Ernest in die afgesloten kist lag, in het donker, eenzaam en dood. Ik kon er met mijn verstand niet bij. Het ging te snel. Maar zoals water een brandende lucifer dooft, zo sloot de rest van de wereld het feit van zijn afwezigheid af, sloot het af en holde verder.

Zijn lijkwagen bewoog zich door het dagelijks verkeer. Het geduld van de auto's achter hem werd op de proef gesteld bij zijn langzame en statige reis naar het graf. Slechts één oude man met een stok bleef staan toen de kist voorzichtig over een

rotonde manoeuvreerde; hij ving mijn blik en boog beleefd voor de dode. Binnen verspreidde Ernests schaarse gezelschap zich over de zitplaatsen in een poging de ruimte te vullen. God mag weten wie het allemaal waren. Ze droegen hun saaiste kleren en stemden het volume van hun gesprekken af op de frequentie van verdriet en verlies. Ik zat in mijn eentje. Ik wilde niets met ze te maken hebben. De schreeuwerige vloerbedekking van de rouwkapel leek wel afkomstig uit *The Shining*, of uit een gesloten casino in Las Vegas. Ik wilde de persoon spreken die hiervoor verantwoordelijk was en weten of hij een grap had uitgehaald, kleurenblind was, of gewoon een fan van Stanley Kubrick. Ik wilde het aan Thurston vertellen omdat hij het zou snappen. Juist deze dag had ik hem graag bij me in de buurt willen hebben. Maar toen realiseerde ik me dat de vloerbedekking perfect was gekozen, omdat hij mijn aandacht afleidde van wat onontkoombaar was, de schrijnende stomp van wat ontbrak, de afwezigheid van mijn vader, de afwezigheid van Ernest, die nooit meer terug zou komen.

Ik heb hem niet lang genoeg gehad. Dat is het hele punt. Toen ik hem eenmaal had gevonden, was ik er niet klaar voor om hem los te laten.

‘Wil je dat er speciale muziek wordt gedraaid?’ vroeg ik de week ervoor. ‘Als de gordijnen dichtgaan, als je kist doorgaat. Wil je een psalm of iets dergelijks?’

Hij dacht er een zompig, morfinezacht moment over na.

‘Harold Melvin en de Blue Notes,’ zei hij en zijn stem bleef als gruis in zijn mond zitten, klonk als rondtrippelende muizen op een verre zolder. Het duurde een eeuwigheid voor de woorden naar buiten kwamen. ‘*If you don't know me by now.*’

‘*You will never, never, never know me,*’ zong ik, ergens tussen lachen en huilen in.

Thurston organiseerde ooit een nepbegrafenis. Hij huurde

een lijkwagen met zijn oom Mac achter het stuur. Ik zat voorin en ook al was de kist achter me leeg, hij was dreigend, als een levend, humeurig ding en ik bleef denken dat er nog iemand in de auto was. Thurston liep voor de auto uit in dat heel langzame tempo, met een versleten jacquet en een zwarte hoge hoed, een gezicht als een donderwolk met sporen van tranen. Het was op een zondag in de buitenwijken, de kant op van Long Beach, ergens bij Rossmoor. Mensen waren hun auto's aan het wassen en knapten hun voortuin op; een groepje kinderen reed op de fiets rondjes om een overreden kat. Oom Mac reed onverstoort door, zo langzaam als maar kon, en volgde Thurston met een grote brede grijns op zijn gezicht. Hij wist niet wat er daarna zou gebeuren, en zo had hij het graag.

'Ik vertrouw de jongen,' zei hij, 'omdat hij een genie is.'

Daar viel niets tegenin te brengen.

De kinderen stopten met hun rondjes, mensen stopten met harken en grasmaaien, nog meer mensen kwamen hun huis uitgelopen en iedereen keek naar de begrafenis die niet de hunne was. Je zag ze zich afvragen van wie dan wel en wat hij in godsnaam in hun straat deed, in hun weekend. Toen we ieders aandacht hadden, stak Thurston zijn hand in zijn zak, en deed ik op precies hetzelfde moment de ramen van de auto open en gaf de stereo een slinger. *It's Just Begun* van de Jimmy Castor Bunch. Terwijl de muziek steeds luider werd, haalde Thurston in één vloeiende beweging vier zelfgemaakte pigmentbommen tevoorschijn en smeed ze voor zich uit op het asfalt. Hij liep door en wij volgden, statig en eerbiedig, door een dikke, deinende kleurige wolk die zwol en opsteeg en toen weer omlaag zakte en bleef kleven aan zijn betraande huid, zijn zwarte kleren en aan onze sombere oude rammelkast. Toen we uit de gekleurde wolk tevoorschijn kwamen en de muziek goed op gang kwam, begon Thurston te dansen. Niet alleen maar even tapdansen of

vingerknippen, niet van dat afgezaagde werk. Zijn hele lijf kronkelde en gleed en vloede als water, de noten slingerden hem de lucht in en dan weer laag en breed over de grond, tot de lach op mijn gezicht pijn deed van alleen naar hem kijken, tot ik vergat te ademen. God, wat kon die jongen dansen.

Iedereen behalve wij was stil, alsof we ze betoverd hadden, alsof we de tijd hadden laten stilstaan maar er dwars doorheen bleven reizen. Mensen staarden. Het was het enige wat ze konden. Het was het soort begrafenis dat je zelf zou willen, zo een die je voor je zag, maar jaren later niet van kon zeggen of hij nou echt was of maar een droom.

Dat was zo'n moment. Thurston had het verzonnen en cadeau gedaan aan de mensen van Rossmoor. Ze hadden geen idee wat ze kregen. Ze wisten niet hoe ze boften.

Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.

Toen Ernests ziellose lichaam de temperatuur van bijna duizend graden Celsius had bereikt en tot een schoenendoos vol vreemd, nattig zand was verworden en moest afkoelen voor we hem mee konden nemen, verlangde ik naar een grote uitbarsting van kleur en geluid, een viering, een vrije droom. In plaats daarvan was alles stil en gewoon en afgelopen. Misschien dat er nog een psalm werd gedraaid. Mensen stonden op, schuifelden naar buiten en keken alleen maar naar de grond. Zwijgend reden we terug naar zijn huis voor een drankje en een hapje en om over koetjes en kalfjes te praten, voor gincocktails en piepkleine, geharpoeneerde boterhammetjes op het gazon. Het zou zoveel beter zijn geweest met Thurston erbij om me te helpen. Ik weet nog dat ik dat dacht. Dan was het adembenemend en sensationeel geweest.

Dat weet ik zeker.

Het was mijn laatste en beste vuur. Ik liep alleen de tuin in. De zon gaf geen warmte meer en het licht nam af. Ik haalde

diep adem, stak een lucifer aan, hield hem kalm bij de in petroleum gedrenkte vodden aan de rand van de brandstapel en wachtte af.

En wenste met heel mijn hart dat Ernest erbij had kunnen zijn om het te zien.

2

Ernest moet de hoop me ooit nog te zien al hebben opgegeven toen mijn moeder hem totaal onverwacht thuis belde. We waren nog maar vijf dagen terug in Engeland. Het was een maandagmorgen en het regende. Op het klokje naast zijn bed was het 11:32. De verpleegster gaf hem de telefoon aan terwijl die nog overging. Ernest zei dat als hij een lijst had gemaakt van duizend mensen die het hadden kunnen zijn, wij daar niet eens op waren voorgekomen. We waren langer dan twaalf jaar weg geweest. Hij dacht allang niet meer dat hij ons nog zou vinden.

Hannah en Lowell hadden het er de vorige avond over gehad. In feite hadden ze het al dagen, al vanaf voor ons vertrek, over niets anders, over hoe ze het zou spelen, wat ze zou zeggen. Lowell zei dat ze hem meteen moest afbluffen en net doen alsof er niets gebeurd was en volgens mij heeft ze het precies zo gedaan.

‘We zijn terug,’ zei ze gewoon tegen Ernest, alsof we een weekend waren weggeweest.

Als zich aan de andere kant van de kamer een wormgat had geopend, was Ernest niet zo verbaasd geweest, niet zo overstuur. Hij keek om zich heen om zeker te weten dat hij wakker was en leefde, niet al dood, niet teruggezogen in de tijd, niet droomde.

‘Hannah?’ Hij fluisterde haar naam in de hoorn. ‘Ben jij dat?’

Ik kon zijn stem horen, dun en blikerig door de achterkant van de telefoon, als een man die gevangenzat in een koektrommel. Ik bleef dichtbij staan om te luisteren. Ik had mijn echte vader nog nooit horen praten, tenminste niet dat ik me kon herinneren. Hij had zijn handen lang geleden van ons afgetrokken en daar was het bij gebleven.

‘Ja, Ernest,’ zei mijn moeder terwijl ze haar gezicht keurde in de spiegel, met haar vrije hand de lijnen rond haar mond gladstreek en weer losliet, gladstreek en losliet, haar gezicht liet tijdreizen. ‘Ik ben het.’

Haar plotselinge telefoontje, de manier waarop ze net deed alsof er al die jaren niets was gebeurd, moet hem tot op het bot hebben geraakt. Toen dacht ik er niet over na, maar nu wel, de hele tijd.

‘God, wat is het hier een gribus,’ zei ze, dwars door zijn verbijsterde stilte heen. ‘Zo grijs en zo koud.’

‘Is Iris bij je?’ vroeg Ernest.

Ze gaf niet meteen antwoord. Dat is een van de weinige dingen waar je bij Hannah altijd op kunt rekenen: haar gebrek aan gulheid, haar gegarandeerde weigering om iemand iets te geven waar hij om vraagt. De vraag ketste van haar af en ze ging gewoon door.

‘We hebben wat werk bij de BBC.’

‘Daar kijk ik van op,’ zei ik binnensmonds, want voor zover ik wist waren we gevlucht voor een berg schulden en andere narigheid, niet op weg naar een glanzende nieuwe toekomst. Hannah

gaf me een mep achter op mijn arm en gebaarde dat ik mijn kop moest houden of weg moest gaan.

‘Het is voor ons een heel goede move,’ zei ze, ‘afgezien van het weer.’

‘Waarom bel je, Hannah?’ hoorde ik hem zeggen. ‘Wat wil je?’

Mijn moeder heeft een speciale stem om te onderhandelen. Keihard en vlijmscherp, als graniet, als tandengeknars. Ze bergt alles achter slot en grendel en doet dan pas haar mond open. ‘Zullen we afspreken?’

Het was even stil, een pauze op de lijn, alsof hij erover nadacht. Volgens mij greep hij de kans niet echt met beide handen aan.

‘Waarom nu?’ vroeg hij.

‘Wil je niet?’ Hannah legde haar hand over het mondstuk en siste: ‘Zie je wel?’, alsof dit bewees dat ze altijd gelijk had gehad over hem. Ik bereidde me erop voor om nogmaals afgewezen te worden. Ik had niet anders verwacht. Zo erg was het niet.

‘Dat is niet het punt,’ zei hij.

‘Wat dan wel?’

‘Je zult hiernaartoe moeten komen.’

Ik ging ervan uit dat daarmee de kous af was. Ik stond op het punt de kamer uit te gaan en verder te gaan met de rest van mijn Ernestloze leven. Hannah had me een keer verteld dat Ernest in zijn eentje in een of ander gat woonde en dat ze nooit terug zou gaan omdat het ongeveer de saaiste plek ter wereld was, zonder winkels of wifi of bars of mensen of asfalt of huizen. Mijn moeder was op zo’n plek als een vis op het droge, een paradijsvogel in een gierput.

‘Alleen maar schapen,’ had ze gezegd, ‘en gras. En Ernest.’ Ze had gehuiverd van afschuw. ‘Nooit, maar dan ook nooit weer.’

‘Hoezo?’ vroeg ze nu op een toon van ik-heb-alle-kaarten-in-handen, berg-naar-Mohammed, over-mijn-lijk. ‘Waarom kom je

niet naar Londen? Ik dacht dat we bij de Royal Academy af zouden kunnen spreken. Je kunt me op thee trakteren bij Fortnum's, net als vroeger.'

Zo'n uitstapje ging zijn krachten te boven. Alleen al uit bed komen was een operatie van een halfuur, gevolgd door drie uur slaap. Ernest ging nergens naartoe. Dat zei hij.

'Neem Iris mee als je kunt,' zei hij. 'Ik zou graag nog een blik op haar werpen voor ik weg ben.'

'Een blik werpen?' fluisterde ik. 'Wat ben ik? Een vaas?'

'Weg ben?' zei ze terwijl ze me weg mepte. 'Waar ga je naartoe?'

'Ik ben ziek,' zei hij.

'Wat mankeer je?'

Hij aarzelde. Ik hoorde het. 'Longen, lever en bot,' zei hij. 'O, en hersenen. Ik vergat de hersenen.'

Hij had kunnen liegen. Hij had best iets kunnen verzinnen, maar hij wond er geen doekjes om. Hij was stervende.

Een seconde lang voelde ik de bodem uit mijn maag vallen, zoals bij een achtbaan als je aan de top bent en er bijna overheen en het te laat is om van gedachten te veranderen en terug te gaan. Thurston was altijd op zoek naar dat gevoel. Hij zei dat hij er jacht op maakte omdat hij nooit wist of het nou het staartje van de opwinding was of het begin van de spijt. Ik zei dat het misschien allebei was en dat dat ook kon en hij zei dat dat nou precies was waarom hij op me gesteld was, precies waarom we vrienden waren.

Hannahs pupillen verdiepten zich tot putten en ze greep de hoorn zo hard beet dat haar knokkels wit werden. Ze maakte de juiste geluiden, ze pasten alleen niet bij de uitdrukking op haar gezicht.

'O, mijn god,' zei ze. 'Hoelang heb je nog?'

'Moeilijk te zeggen,' hoorde ik Ernest zeggen. 'Weken, als ik geluk heb.'

‘En hoelang weet je het al?’

‘Veel te kort.’

‘En weet je het zeker?’

‘Ja, Hannah,’ zei hij. ‘Het is voorbij. Ik doe niet meer mee.’

Ik zag hoe ze met haar tong langs haar lippen ging, alsof ze iets zoets proefde. Ze zag me kijken en wendde zich af. ‘Ze is zestien, hè,’ zei ze terwijl ze haar haar om haar vingers krulde en het langs haar tanden liet glijden om op dode punten te controleren. ‘Iris. Toch niet te geloven?’

Ik hoorde Ernest ademen, wat klonk alsof iemand over bubbeltjesplastic liep, en zei toen: ‘Ik had gehoopt haar nog wat dingen te kunnen geven. Familiedingen. Het zou veel voor me betekenen om het haar zelf te kunnen vertellen.’

Het zei me niet veel, het liet me op dat moment koud. Ik had het te druk met uitzoeken hoe ik ooit nog terug naar huis kon, maakte me zorgen over hoe ik Thurston moest vinden. Familie stond niet boven aan mijn lijst. Het hemd is niet nader dan de rok, niet als je het grootste deel van je leven aan de andere kant van de Atlantische Oceaan hebt gezeten, niet als de enige persoon om wie je geeft daar nog is en niet met je wil praten en je geen kans hebt gehad om sorry of gedag te zeggen. Hannah keek me aan, helemaal opgewonden en met grote ogen, maar ik haalde alleen mijn schouders op.

‘Wat voor dingen?’ zei ze. Te snel als je het mij vraagt, te gretig.

‘Gewoon een stel schilderijen.’

‘*Gewoon een stel schilderijen,*’ echode ze met een valse glimlach.

‘Als ze ze wil.’

‘Oh, Iris is kunstzinnig,’ kwijlde ze. ‘Die zal ze wel willen.’

‘Nou, breng haar mee,’ zei hij. ‘Kom langs.’

‘En wat zit er voor mij aan als ik dat doe? Krijg ik iets voor de moeite?’ Ze zette dat pruilende, suikerzoete stemmetje op om hem af te persen.

Ik schaamde me voor haar. Echt. Ik wist niet waar ik moest kijken. Maar tegelijkertijd vond ik dat Ernest het misschien verdiende om zo door haar behandeld te worden; hij had het ten slotte aan zichzelf te danken. Ik weet nog goed dat ik dat vond.

‘Daar hebben we het dan wel over wanneer je komt,’ zei hij.

‘Als ik kom,’ Hannah werd weer scherper, ‘niet “wanneer”. Ik kan niets beloven, Ernest. Het is geen gegeven. Ik kan niet zomaar alles laten vallen.’

Ik vroeg me af wat ze dacht te dragen dat ze zou moeten laten vallen, afgezien van creditcards, sigaretten en kauwgum.

Toen viel er een stilte. Ik hoorde het losse, vochtige gerochel door de telefoon toen hij zuchtte. Hannah telde, voor mij, langzaam op haar vingers om te laten zien dat ze al wist hoe dit af zou lopen. Ze knipoogde naar me, alsof dit iets van ons samen was.

‘Je wordt beloond,’ zei Ernest. ‘Je weet hoe gul ik kan zijn.’

‘Ja,’ zei ze.

‘Kom snel,’ zei hij. ‘Ik heb niet veel tijd meer.’

Ze straalde toen ze de telefoon neerlegde. Ze kon niet wachten tot Lowell van zijn auditie terug zou komen om hem het goede nieuws te vertellen. Alles aan de manier waarop mijn moeder door de kamer bewoog, was anders na dat telefoontje – lichter, alsof ze zojuist een lading hoop in haar aderen had gespoten.

Ik vroeg hoe het kwam dat Ernest mij na al die jaren ineens zo graag wilde zien. Ik voelde er niet voor om hem zijn zin te geven. Het laatste wat ik wilde was onder druk gezet worden door het schuldgevoel van een oude man.

‘Wat zou het?’ zei ze. ‘Dit is goed nieuws, Iris. Probeer het niet te bederven.’

‘Hoezo, goed nieuws?’

‘Jouw vader,’ zei ze, ‘was een heel rijke man.’

‘Is,’ zei ik. ‘Je hebt hem net gesproken. Hij is nog niet dood.’
‘Ja, oké.’ Ze belde Lowells nummer en trok een gezicht. ‘Is. Maar niet lang meer.’

Ik lachte. ‘Je ziet eruit als een mens,’ zei ik, ‘maar vanbinnen ben je vast deels een robot.’

‘Kom nou zeg,’ zei ze. ‘Je weet dat hij ons met niets heeft laten zitten.’

‘Dat heb je me vaak genoeg gezegd.’

‘Dus hoeft je geen moeite te doen om het voor hem op te nemen. Hij is voor jou een vreselijke vader geweest.’

‘Wordt hij een betere als hij dood is? Is dat de logica erachter?’

Hannah zette de telefoon klem tussen wang en schouder en schonk zichzelf een dubbele wodka in. Een bodempje om de dag mee te beginnen, noemde Thurston dat. Het ontbijt van kampioenen.

‘Pak wat je pakken kunt van Ernest Toby Jones,’ zei ze. ‘Dat is mijn advies voor jou, helemaal gratis.’

In mijn moeders wereld is niets gratis. Ze heeft nooit iets weggegeven zonder dat ze er iemand voor liet betalen. Ik kende haar goed genoeg om te weten dat dit niet iets van ons samen was, maar dan ook totaal niet.

‘Is dat wat jij van plan bent?’ vroeg ik. ‘Pakken wat je kunt?’

‘Jij zult er net zo over denken als je de schilderijen ziet die hij aan de muur heeft hangen.’

‘Wat voor schilderijen?’

‘Onbetaalbare schilderijen,’ zei ze.

‘Van welke kunstenaars?’

Ze wuifde de vraag weg en wreef haar duim en wijsvinger over elkaar, wat mensen doen als ze geld ruiken.

‘Je begrijpt me verkeerd,’ zei ik. ‘Het interesseert me niet hoeveel ze waard zijn.’

‘Dat komt wel,’ zei ze.

‘En hoe zie je dat voor je?’

Ze glimlachte. ‘Jij denkt dat geld jou niet raakt,’ zei ze. ‘Jij denkt dat je erboven staat, maar dat is niet zo.’

Met een snelle ruk van haar hoofd sloeg ze de wodka achterover. Ik zag hoe ze hem doorslikte, zag het mechaniek in haar keel werken als stenen in een zak. Moeders bodempje.

‘Op Ernest,’ zei ze, haar glimlach bijstellend toen de drank zijn weg vond. ‘Jij en ik en zijn miljoenen zijn alles wat hij heeft.’